

بررسی مقایسه‌ای رابطه حاشیه‌نشینی و بزهکاری در مناطق حاشیه‌نشین و شهری (مطالعه موردی: شهر کرج) حبیب احمدی^۱، علی عربی^۲

دریافت: ۱۳۹۵/۱/۱۷

از صفحه ۲۹ تا ۲۹

پذیرش: ۱۳۹۵/۲/۲۵

چکیده

رشد شتابان «مهاجرت» به شهرها و توسعه بی‌قاعده کلان شهرها علت اصلی شکل‌گیری مناطق حاشیه‌نشین است. رشد مناطق حاشیه‌نشین نمود بارز فقر شهری و بی‌سازمانی اجتماعی می‌باشند. به نحوی که امروزه به عنوان مهمترین کانون‌های بروز ناهنجاری و جرایم اجتماعی شناخته می‌شوند. تحقیق حاضر با استفاده از روش پیمایش اجتماعی و ابزار پرسشنامه رابطه بین حاشیه‌نشینی و بزهکاری را در مناطق شهری (عظیمیه، جهان‌شهر، مهرشهر و گوهردشت) و حاشیه‌نشین (اسلام‌آباد و حسن‌آباد) مورد بررسی قرار داده است. نمونه مورد مطالعه نیز شامل ۳۰۱ نفر از شهروندان ۱۸ تا ۳۵ سال ساکن شهر کرج می‌باشند. نتایج تحقیق حاکی از آن است که رابطه معناداری بین میزان پیوندهم‌سایگی، تعلق خاطر به محله، نابسامانی اجتماعی، نابسامانی فیزیکی، نرخ بزهکاری، احساس نگرانی، ناهمگونی قومیتی و تجربه بزه‌دیدگی در مناطق حاشیه‌نشین و شهری وجود دارد.

واژگان کلیدی: حاشیه‌نشینی، بزهکاری، نابسامانی اجتماعی، نابسامانی فیزیکی، نظریه خرده‌فرهنگی.

۱- استاد جامعه‌شناسی دانشگاه شیراز.

۲- نویسنده مسئول، کارشناس ارشد جامعه‌شناسی.